

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Daniely Teterové a soudkyně JUDr. Lenky Severové a Mgr. Michaely Janoškové ve věci

žalobců: a) **Martin S.**, narozený dne xxx
b) **Viktorie S.**, narozená dne xxx
oba bytem xxx
oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Sýkorou
sídlem Sadová 171/40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Jiří B.**, narozený dne xxx
sídlem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Rokytou
sídlem Slezské náměstí 14, 743 01 Bílovec

o zaplacení 783 000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Opavě dne 5. 6. 2023, č. j. 17 C 115/2018-415,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům oprávněným společně a nerozdílně 200 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

od 13. 1. 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), žalobu v části, ve které se žalobci domáhali společně a nerozdílně vůči žalovanému zaplacení 583 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, zamítl (výrok II), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení 97 604 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok III). Ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovaným nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV), žalobci a) a žalobkyni b) uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně České republice – Okresnímu soudu v Opavě na náhradě nákladů řízení 7 022 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok V) a žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Opavě na náhradě nákladů řízení 3 445 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI).

2. Okresní soud vyšel ze skutkových zjištění, že žalobci podepsali 13. 8. 2017 smlouvu na koupi koně Rockefellera TB, narozeného 10. 4. 2011, za kterého zaplatili prodávajícímu celkem 25 000 EUR. Následně žalobce a) na základě smlouvy o ustájení koně uzavřené s žalovaným ustájil koně ve stájích v xxx, které byly vybaveny moderními boxy; posuvné dveře boxu byly osazeny pojistnými čepy, které bránily jejich vysazení; čepy byly umístěny mimo průchodnou šíři a doraz v horní liště garantoval, že v jakékoliv pozici jsou dveře zajištěny minimálně jedním čepem; za normálních okolností, tj. byly-li dveře boxu ve stavu, jak byly vyrobeny a dodány, bez úprav a poškození, stabilní, udržované, řádně zajištěné, kuň byl uvnitř boxu řádně ustájen, v okolí se nevyskytovaly žádné vlivy odporující řádnému provozu stájí, nebylo možné, aby se noha koně dostala do prostoru pod dveře; konstrukce dveří boxu při řádném používání, bez neodborných zásahů a úprav, náhodných či cílených poškození, nedovolovala, aby došlo k uvolnění dveří boxu z pojistných mechanismů; naopak při nezavření či nezajištění dveří boxu mohl kuň svou vhodně směřovanou silou dveřmi pohnout ve směru jejich posunu. Dne 1. 10. 2017 se levá pánevní končetina Rockefellera dostala pod vrata, v té době byl ve stájích přítomen pouze pan L., který poté telefonoval ošetřovateli koní – panu M., správci stájí – panu B. i žalovanému, zprostředkovaně informoval žalobce; všichni neprodleně přijeli, ve stájích nebylo pro vyproštění koně adekvátní nářadí, k vyproštění došlo za pomoci heveru, který sehnal žalobce; zaměstnanec žalovaného poskytl koni základní ošetření, poté byl kuň odvezen k veterináři. Bezprostředně po zranění byla prognóza na záchranu života nejistá, sportovní prognóza nejistá až špatná, a poté, co došlo později ke komplikaci v podobě rezistentní infekce a provalení infekční píštěle, stala se prognóza převážně nepříznivou a došlo k utracení koně. V době zranění měl Rockefeller sklony ke kolikám a po dobu ustájení u žalovaného se u něj několikrát projevíly znaky méně závažných kolik; jeho obvyklá cena v době bezprostředně předcházející zranění činila 200 000 Kč, přičemž při stanovení této ceny okresní soud vyšel ze závěru znalce MVDr. Dražana ve spojení se zjištěním, že Rockefeller trpěl kolikami nižší závažnosti, u kterých nebyla nutná asistence veterináře. Spoluúčast žalobců na vzniku škody nebyla prokázána.
3. Pokud jde o převod vlastnického práva k Rockefellerovi okresní soud uzavřel, že vzhledem k tomu, že žalobci prokázali, že sjednaná kupní cena byla zaplacená (první část převodem na účet prodávajícího a druhá část později v hotovosti), došlo k převodu vlastnického práva Thea B., ať už na oba žalobce či výlučně na žalobkyni. Ve vztahu k žalobci okresní soud zopakoval své závěry z předchozího rozsudku, že žalobce měl při uzavření smlouvy o ustájení nejen postavení slabší strany ve smyslu § 2898 věty za středníkem (kterou může být v konkrétním případě i podnikatel) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), ale dokonce postavení spotřebitele. Pokud tedy strany ve smlouvě o ustájení koně omezily odpovědnost žalovaného k náhradě škody, okresní soud k tomuto ujednání omezujícím právo žalobce coby spotřebitele na náhradu újmy ve smyslu § 1812 odst. 2 a § 1814 písm. a) o. z. nepřihlížel. Žalovanému tak vznikla ve vztahu k žalobci povinnost k plné náhradě škody. Ve vztahu k žalobkyni, která nebyla stranou smlouvy o ustájení koně, okresní soud posoudil odpovědnost žalovaného k náhradě škody podle obecných ustanovení o. z. a uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný porušil prevenční povinnost stanovenou zákonem, neboť nezajistil dostatečnou bezpečnost koně v boxu, ať už šlo o nikoliv řádnou údržbu,

nikoliv řádné zajištění dveří boxu ze strany jeho zaměstnanců či nedostatečnou kontrolu řádného zajištění dveří boxu, a nebýt porušení této prevenční povinnosti, k úrazu a následnému utracení koně by nedošlo. Žalovaný tak zasáhl do vlastnického práva žalobkyně, takže je povinen nahradit, co jí tím způsobil. S ohledem na výše uvedené okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům na náhradu skutečné škody spočívající v obvyklé ceně koně v době bezprostředně předcházející jeho zranění částku 200 000 Kč spolu s úrokem z prodlení od 13. 1. 2018, neboť žalobci vyzvali žalovaného k úhradě škody do 12. 1. 2018.

4. Žalobci podali odvolání proti výrokům II - VI rozsudku a navrhli, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení, případně aby rozsudek změnil s ohledem na neprokázanou koliku a stanovil cenu koně dle svého uvážení s přihlédnutím ke všem dosud zpracovaným znaleckým posudkům, neboť nesouhlasili se závěry okresního soudu ohledně kolik koně. Tento závěr dle žalobců nemá oporu v provedeném dokazování, neboť okresní soud nesprávně vyhodnotil důkazní sílu jednotlivých svědeckých výpovědí, když se přiklonil k tvrzení svědkyň Ch. (jejíž práce spočívala ve vyvádění koní ze stájí do ohrady a naopak, v úklidu stájí apod.; s Rockefellerem nadto nijak nepracovala) a V. (měla v xxx ustájeného svého koně v jiné stáji, znalosti ohledně koní má pouze ze svých zkušeností; s Rockefellerem rovněž nikdy nepracovala), které mohly Rockefellera vidět toliko v rádech dnů, max. po dobu necelých dvou měsíců, a svědku L., jehož výpověď soud označil za částečně nevěrohodnou, a naopak nevycházel z výpovědi svědka MVDr. M., veterináře ošetřujícího Rockefellera, svědka M., ošetřovatele koní s více než dvacetiletou praxí, a svědkyň Kláry H., která pravidelně s Rockefellerem trénovala, tedy svědků, kteří byli s Rockefellerem ve styku, starali se o něj, znali jeho zdravotní stav a uměli daleko odborněji a přesněji posoudit jeho chování. Svědkyň Ch. a V. lze dle žalobců oproti MVDr. M. a M. označit za samouky a jestliže bez jakéhokoli kontextu hodnotily chování koně, neměl by soud tomuto hodnocení přikládat větší význam, především s ohledem na zcela opačná vyjádření odborníků. Dále zdůraznili, že v průběhu řízení opakovaně zaznělo, že zavalení koně není vždy nutně příznakem koliky a za tímto jevem může stát celá řada jak pozitivních, tak negativních důvodů.
5. Žalovaný podal odvolání proti výrokům I, III a IV napadeného rozsudku a domáhal se jejich změny tak, že žaloba žalobců bude zamítnuta a žalobcům bude stanovena povinnost k náhradě nákladů řízení žalovaného. Odvolání odůvodnil tím, že byt' byl okresní soud vázán rozhodnutím soudu vyšší instance, má za to, že není za vzniklou škodu odpovědný, a to s přihlédnutím k uzavřené smlouvě o ustájení koně a sjednání subjektivní odpovědnosti. Žalovaný nesouhlasil s hodnocením postavení žalobce ve smlouvě o ustájení koně jako slabší strany, spotřebitele, neboť žalobce je podnikatelem v totožném předmětu činnosti jako žalovaný a kupoval koně za účelem zisku, když právě tento zisk byl součástí žaloby. Dále namítal, že okresní soud stanovil cenu koně nesprávně na samé horní hranici rozpětí 150 000 - 200 000 Kč s odůvodněním, že kolikové stavy byly sice opakované, avšak nebyly vážnější a kuň se nedostal do situace vážné koliky s ohrožením života. Toto hodnocení soudu je dle žalovaného nesprávné, neboť právě správná a pohotová činnost zaměstnanců žalovaného opakovaně zabránila vzniku vážné koliky. Okresní soud rovněž pominul spoluzavinění žalobkyně b) na zdravotním stavu koně, když prokazatelně koně pásala v rozporu s pravidly výživy koně, čímž přispěla k podpoře kolikových stavů koně. Dále pak žalovaný namítal nesprávnost výroku o náhradě nákladů řízení.
6. Ve vyjádření k odvolání žalobců žalovaný uvedl, že žalobci výpovědi svědků M., H. a MVDr. M. interpretují vytrženě ze souvislostí, když svědek M. byl vedoucím stáje se zcela jinou náplní práce než ošetřování koní a s žalovaným se navíc rozešel ve zlém. Svědkyň H. je právě tou osobou, která zprostředkovala nákup koně v zahraničí a směřuje k ní „nešťastný“ výběr koně. MVDr. M. je veterinářem specializujícím se na koně, ale rozhodně při své výpovědi odmítl pozici ošetřujícího lékaře, když koně ošetřoval toliko jednou a vypověděl, že slyšel o jeho kolikovosti. Z výpovědi svědků bylo zřejmé, že daný případ s koněm Rockefellerem víc než nápadně připomíná obvyklé obchodní případy, kdy pro českého, méně zkušeného zájemce, zprostředkovatel doporučí

zahraničního koně, u něhož se však následně nepotvrdí výkonnost a zpravidla se objeví i zdravotní problémy. V daném případě se obdobnost ukazuje již způsobem úhrady kupní ceny, tak nepotvrzením výkonnosti a zdravotními problémy, které se posléze staly veřejným tajemstvím. Dle žalovaného tedy okresním soud správně posoudil kolikovost koně a toto zohlednil při stanovení ceny koně.

7. Po zjištění, že odvolání byla podána osobami oprávněnými, jsou včasná a přípustná, přezkoumal odvolací soud rozsudek okresního soudu v celém rozsahu dle § 212a odst. 1, 3 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), se závěrem, že odvolání nejsou důvodná.
8. Původně byly předmětem řízení tyto nároky: nárok žalobců na náhradu majetkové újmy představované hodnotou koně ve výši 783 000 Kč, nárok žalobců na náhradu ušlého zisku ve výši 200 000 Kč a nárok žalobce a) na zaplacení nákladů léčení ve výši 119 189 Kč, to vše spolu s úrokem z prodlení. Napadený rozsudek je druhým rozsudkem okresního soudu. Předchozí rozsudek okresního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 17 C 115/2018-170, byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 57 Co 76/2020-341, potvrzen v části uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci náklady léčení koně s příslušenstvím a v části zamítnutí žaloby na zaplacení ušlého zisku. Ve vztahu k nároku žalobců na zaplacení částky 783 000 Kč představující tvrzenou cenu koně byl první rozsudek okresního soudu zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení s tím, necht' okresní soud provede dokazování k prokázání tvrzení žalovaného, že kůň Rockefeller trpěl kolikami, a následně necht' vyhodnotí závěry znaleckých posudků ohledně ceny koně, případně zváží určení výše náhrady škody soudem dle § 2955 o. z. K odpovědnosti žalovaného za škodu vzniklou zraněním a následným úhynem koně se odvolací soud vyjádřil tak, že tato je dána /viz bod 22 odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu ve vztahu k žalobci a) a viz bod 26 odůvodnění ve vztahu k žalobkyni b)/. Dovolání žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu bylo rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2023, č. j. 25 Cdo 3497/2021-376, zamítnuto (stručný obsah tohoto rozsudku - viz bod 3 odůvodnění napadeného rozsudku).
9. Okresní soud učinil v bodech 6, 8, 10, 12, 13, 15, 16 odůvodnění napadeného rozsudku z provedených důkazů správná skutková zjištění, stejně jako z nesporných tvrzení účastníků uvedených v bodech 7, 9, 11 odůvodnění napadeného rozsudku a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje, přičemž souhlasí s vyhodnocením částí výpovědí svědka B. a L. jako nevěrohodných (viz body 14 a 17 odůvodnění napadeného rozsudku, které jsou v souladu s hodnocením výpovědí těchto svědků, které odvolací soud vyslechl v předchozím odvolacím řízení, zdejším soudem v bodě 10 odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu).
10. Ve vztahu k prokázání tvrzení žalovaného, že Rockefeller trpěl kolikami učinil okresní soud v bodech 18 – 24 odůvodnění napadeného rozsudku rovněž správná skutková zjištění, která odvolací soud i po zopakování dokazování výslechem svědkyně Barbary V. a svědkyně Kláry H. přejímá jako správná a pro stručnost na ně odkazuje, neboť po zopakování dokazování se skutkový stav stran kolikovosti Rockefellera nijak nezměnil. Výpověď svědkyně Kláry H. učiněnou před odvolacím soudem odvolací soud hodnotí jako věrohodnou v části, kdy uvedla, že žalobci hledali drezurního koně a protože má kontakty v Německu, žalobcům na jejich žádost pomáhala s hledáním a koupí koně, narazila na majitele koně Rockefellera a všichni společně jeli do Německa, kde žalobkyně koně vyzkoušela, majitel říkal, že kůň byl zdravý, po návratu se rozhodli Rockefellera koupit. S koněm byla v kontaktu jen během tréninků, které trvaly 2 – 3 hodiny, nebyla s ním celý den ve stáji, v té době, tj. během tréninků, se neprojevoval tak, že by mu něco bylo. V části, kdy svědkyně uvedla, že nikdy jí nikdo neříkal, že by Rockefeller měl problémy, odvolací soud její výpověď hodnotí jako nevěrohodnou, neboť tato je v rozporu s výpovědí svědka L., z jehož výpovědi bylo zjištěno, že kůň se oproti jiným koňům často válel, několikrát za den, což považoval za divné, a několikrát na to upozorňoval žalobkyni i trenérku H., naposledy v pátek před událostí, přičemž výpověď svědka L. se shoduje s výpovědí svědkyně V., když oba uvedli, že žalobkyně říkala, že kůň nesmí chodit na pastvu, protože z toho má koliky, s čímž koresponduje i

výpověď svědkyně Ch., a s uvedeným není v rozporu ani výpověď svědka M., který uvedl, že Rockefeller se válel možná o něco častěji než ostatní koně, sice u něj koliky nepozoroval, ale slyšel o tom od ostatních majitelů. Skutečnost, že svědkyně H. koně pro žalobce na jejich žádost v Německu vyhledala a domluvila prodej s jeho majitelem, žalobkyni trénovala, svědčí o jejím vztahu k věci, resp. ke skutečnosti, zda kůň trpěl či netrpěl na kolikové stavy, a logicky podporuje závěr o nevěrohodnosti výše označené části její výpovědi. Dále odvolací soud zopakoval výslech svědkyně Barbary V. Její výpověď odvolací soud hodnotí jako věrohodnou, neboť vypovídala shodně v řízení před okresním soudem i odvolacím soudem. Nad rámec zjištění, která uvedl okresní soud v napadeném rozsudku, odvolací soud z její výpovědi zjistil, že svědkyně slyšela, že žalobkyně upozorňovala stájníky, že Rockefeller nesmí na pastvu, protože by pak mohlo dojít ke kolikovému stavu, protože je kolikový, což ostatně uvedla již ve výpovědi učiněné před okresním soudem (viz protokol o jednání před soudem prvního stupně ze dne 10. 5. 2023 na č. l. 394 -397), kdy uvedla, že „žalobci všem sdělovali, že kůň nesmí do výběhu, zaměstanci to museli vědět, vědělo se to ve stájích obecně. Přímo slečna S. zmiňovala, že kůň trpí na koliky. To jsem slyšela“.

11. K nedůvodné odvolací námitce žalobců, že okresní soud nesprávně vyhodnotil důkazní sílu jednotlivých svědeckých výpovědí, odvolací soud uvádí, že pro hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti (věrohodnosti) zákon nepředepisuje formální postup a ani neurčuje „váhu“ jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu, nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odpíral. Ustanovení § 132 o. s. ř. ponechává postup při hodnocení důkazů úvaze soudu. Přisuzování hodnoty pravdivosti jednotlivým důkazům se děje jejich zhodnocením jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Myšlenkové závěry o pravdivosti či nepravdivosti důkazů proto nepředstavují akt libovůle soudu a nejsou ani věcí pouhého osobního dojmu či obecné úvahy. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa (skutkových okolností) zjištěných v konkrétní projednávané věci, jako kupříkladu z rozporů ve výpovědi svědka, jakož i z rozporů mezi výpovědi svědka (jejím obsahem) a jinými provedenými důkazy, ze způsobu jeho výpovědi, z jeho osobního (nikoliv z obecně postulovaného) vztahu k věci nebo k osobám zúčastněným na řízení apod. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1215/2021). V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že okresní soud své závěry o věrohodnosti/nevěrohodnosti svědků náležitě a v souladu s výše uvedeným odůvodnil.
12. Žalobci rovněž nedůvodně vytýkali okresnímu soudu, že nevycházel z výpovědi svědka MVDr. M., veterináře ošetřujícího Rockefellera, neboť okresní soud z jeho výpovědi vycházel, a pokud uvedl, že to, že by Rockefeller měl nějaké kolikové příznaky, slyšel později v souvislosti se soudním sporem, nevylučuje, že tyto příznaky měl, což bylo v řízení prokázáno, ale veterinář o nich nevěděl. Sám MVDr. M. uvedl, že méně závažné kolikové stavy běžně zvládají vyřešit ošetřovatelé ve stájích – v takových případech se doporučuje koně povodit, případně stáje aplikují přípravek na zabránění dalším křečím. V této souvislosti nelze také přehlédnout, že o věrohodnosti svědkyně V., o které odvolací soud ve shodě s okresním soudem nemá žádné pochybnosti, svědčí i skutečnost, že tato svědkyně, ač nemá odborné vzdělání, popsala kolikový stav koně, resp. jeho projevy, shodně jako MVDr. M., což koresponduje i s tím, že pro osoby pohybující se u koní, což je právě svědkyně V., která se v koňském prostředí pohybuje od dětství, je kolikový stav poznatelný, jak okresní soud zjistil z výpovědi svědka MVDr. M. Pakliže svědek M., ošetřovatel koní, u koně Rockefellera koliky nikdy nepozoroval, neznamená to, že neměl kolikové stavy. Svědek M. nebyl jediný ošetřovatel koní. Další ošetřovatel, pan L., slyšel přímo od žalobkyně, že kůň nemá chodit na pastvu, protože z toho dostává koliky, což není v rozporu s obsahem výpovědi svědka M., který tuto informaci od žalobkyně zjevně nedostal. Byť tzv. válení koně má různé příčiny, tak za situace, kdy se oba ošetřovatelé koní shodli na tom, že Rockefeller se válel častěji oproti jiným koňům, nelze tento nesporný fakt ve spojení s výslovným sdělením žalobkyně, že kůň trpí na koliky, a zákazem chození na pastvu a ve spojení s projevy, které kůň měl při válení měl (potil se, byl neklidný, zrychleně

dýchal, kopal, jeho pobyhy byly prudké až hektické), vyhodnotit jinak, než že je nutno ve shodně s okresním soudem uzavřít, že kuň Rockefeller trpěl na kolikové stavy, což bylo zjištění zcela zásadní pro učení jeho obvyklé ceny. Odvolací námitky žalobců tedy nejsou důvodné.

13. V návaznosti na výše uvedené pak okresní soud nepochybil ani při stanovení výše skutečné škody spočívající v obvyklé ceně koně v období bezprostředně předcházející jeho zranění. Částka 200 000 Kč vychází ze závěrů znalce MVDr. Dražana, že cena koně se sklonem ke kolikám by činila 150 000 – 200 000 Kč, přičemž stanovení ceny při horní hranici tohoto rozpětí okresní soud přiléhavě odůvodnil tím, že opakované projevy kolik byly u Rockefellera v době ustájení u žalovaného sice prokázány, jednalo se však evidentně o koliky nižší závažnosti, u kterých nebyla nutná asistence veterináře (viz výsledky dokazování). S důvody, pro které okresní soud při stanovení ceny Rockeffelera vycházel z posudků a výslechů znalců Ing. Hošáka a MVDr. Dražana, uvedenými v bodě 30 odůvodnění napadeného rozsudku, odvolací soud zcela souhlasí a pro stručnost na ně odkazuje. To, že se jednalo toliko o méně závažné stavy, potvrzuje i výpověď MVDr. M., který uvedl, že tyto stavy zvládají vyřešit ošetřovatelé. Zjištění o toliko méně závažných kolikových stavech vylučuje závěr, že by se u Rockefellera jednalo o těžké kolikové stavy, pro které by bylo nutné stanovit ceny při dolní hranici výše uvedeného cenového rozpětí. Tedy odvolací námitka žalovaného napadající závěr okresního soudu ohledně výše skutečné škody není důvodná.
14. Okresní soud dospěl ke správným závěrům i pokud jde o převod vlastnického práva k Rockefellerovi (viz bod 32 odůvodnění napadeného rozsudku), když uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobci prokázali, že sjednaná kupní cena byla zaplacená – první část převodem na účet prodávajícího již před podepsáním smlouvy a druhá část později v hotovosti, došlo k převodu vlastnického práva Thea B., ať už na oba žalobce jako podílové spoluvlastníky či výlučně na žalobkyni. Otázka vlastnictví žalobce a) k předmětnému koni není v řízení významná, neboť nárok žalobce, který s žalovaným uzavřel smlouvu o ustájení koně, na náhradu majetkové újmy vzniklé zraněním a následným úhynem koně je nutno posoudit dle § 2944 o. z., protože toliko ve vztahu k nároku žalobkyně na náhradu majetkové újmy bylo významné zjištění o jejím vlastnictví. K tomu lze plně odkázat na poslední dvě věty bodu 20 odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu.
15. Ve vztahu k požadavku žalobce a) na náhradu škody okresní soud aplikoval přiléhavá ustanovení o. z. a co do základu nároku žalobce správně zopakoval své závěry z předchozího rozsudku. K nedůvodné odvolací námitce žalovaného, že žalobce je podnikatel v totožném předmětu činnosti jako žalovaný a kupoval koně za účelem zisku, který byl součástí žaloby, a že žalovaný tedy není s přihlédnutím k uzavřené písemné smlouvě o ustájení koně a ke sjednání subjektivní odpovědnosti za vzniklou škodu odpovědný, odvolací soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2023, sp. zn. 25 Cdo 3497/2021-376, který označil za správný závěr odvolacího soudu, že žalobce a) uzavřel s žalovaným smlouvu o ustájení koně zcela mimo rámec své podnikatelské činnosti, tedy v daném smluvním vztahu s žalovaným vystupoval jako spotřebitel ve smyslu § 419 o. z., protože nelze k ujednání omezujícímu právo žalobce na náhradu újmy přihlížet (§ 1812 odst. 2 o. z.) a jeho povinnost k náhradě škody způsobené zraněním a následným úhynem koně je nutno posoudit podle § 2944 o. z., podle něhož každý, kdo od jiného převzal věc, která má být předmětem jeho závazku, nahradí její poškození, ztrátu nebo zničení, a to bez ohledu na to, zda žalovaný porušil svou povinnost či nikoliv. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy k odpovědnosti žalovaného postačí, že převzal koně za účelem jeho ustájení a poskytnutí souvisejících služeb a že ve stáji došlo k jeho poranění a následné smrti, přičemž žalovaný netvrdil, že by ke škodě došlo i jinak, což je jediný liberační důvod (k tomu viz i bod 22 předchozího rozsudku zdejšího soudu). Jelikož okresní soud v bodech 37, 38, 39 a 40 odůvodnění napadeného rozsudku dospěl ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným ke správným závěrům, lze pro stručnost na tyto závěry odkázat.
16. Ve vztahu k žalobkyni b) coby vlastníkově koně Rockefellera lze rovněž odkázat na správné závěry okresního soudu uvedené v bodech 42 a 43 odůvodnění napadeného rozsudku, které jsou

v souladu s již dříve vysloveným názorem zdejšího soudu na porušení povinnosti stanovené zákonem v § 2900 o. z. žalovaným i na právní hodnocení tohoto nároku dle § 2910 o. z. (viz zejména bod 26 odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu).

17. Namítal-li žalovaný, že okresní soud nevyhodnotil spoluzavinění žalobkyně b) na zdravotním stavu koně, když prokazatelně pásala koně v rozporu s pravidly výživy koně, pak ani tato jeho námitka není důvodná, neboť ve vztahu k žalobci a) je odpovědnost žalovaného objektivní (viz § 2944 o. z.), tedy odpovídá bez ohledu na to, že porušil svou povinnost či nikoliv, a ve vztahu k žalobkyni b) bylo příčinou vzniku škody, tedy příčinou poranění koně a jeho následného úhynu, porušení prevenční povinnosti žalovaným, tedy příčinou vzniku škody nebyly kolikové stavy předmětného koně. Tyto stavy měly v řízení význam toliko jako okolnost ovlivňující obvyklou cenu.
18. Okresní soud rozhodl správně i o náhradě nákladů řízení mezi účastníky i o náhradě nákladů státu (viz výroky III – VI napadeného rozsudku). Ani jedna z odvolacích námitek žalovaného směřující proti výši nákladů řízení není důvodná. Odvolatel se mylí v tom, že § 142 odst. 3 o. s. ř. nemá vliv na stanovení poměru úspěchu a neúspěchu ve věci o zaplacení částky 783 000 Kč. Již ze samotné dikce tohoto ustanovení plyne, že i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu, jako je tomu v tomto případě. V daném případě v souladu s § 142 odst. 3 o. s. ř. dospěl okresní soud ke správnému závěru, že žalobci měli v řízení o zaplacení částky 783 000 Kč plný úspěch, protože jim náleží plná náhrada nákladů řízení s tím, že základem pro ohodnocení tohoto nároku za účelem určení výše náhrady nákladů řízení byla přisouzená částka 200 000 Kč a z ní určil odměnu advokáta (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3974/2015). Stejně tak správně v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015 vypočetl okresní soud při objektivní kumulaci nároků úspěch a neúspěch účastníků a ničeho nelze vytknout ani stanovení výše celkových nákladů žalobce a), kdy veškeré porady s klientem lze vyhodnotit jako účelné.
19. Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil jako správný dle § 219 o. s. ř.
20. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř. a ve spojení s § 150 o. s. ř., neboť v odvolacím řízení, jehož předmětem byl toliko nárok na náhradu škody ve výši 783 000 Kč a v němž nebyl žádný z účastníků úspěšný se svým odvoláním, by se dle odvolacího soudu povinnost nahradit náklady řízení stanovená žalovanému podle § 142 odst. 3 o. s. ř. jevila jako nepřiměřená tvrdost. Ustanovení § 150 o. s. ř. soudu umožňuje, aby ve výjimečných případech z důvodů hodných zvláštního zřetele účastníkům, kteří by jinak měli právo na náhradu nákladů, tuto náhradu zcela nebo zčásti nepřiznal. Při zkoumání, zda tu jsou důvody zvláštního zřetele hodné, vyšel odvolací soud z toho, že žalobci s ohledem na jejich vlastnictví koně nejsou osoby nemajetné, přičemž důvody zvláštního zřetele hodné spatřuje ve výši jejich neúspěchu v odvolacím řízení (co do částky 583 000 Kč) a v důvodech, pro které podali odvolání, a to za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobci o kolikovosti koně věděli.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho soudního výkonu.

Ostrava 26. října 2023

Mgr. Daniela Teterová v. r.
předsedkyně senátu